

חיים גורי: אשמורת הכלב

משקל תלמל אחד על לֵבָן מצח לת.
פרפר תופה. יִסְמִין. סִפְטִמֶר סם.
תרבה שם לא תִּהְיֶה
מלבד עוד לִילָה שֶׁתִּהְיֶה שֶׁלֶךְ.

לבסוף. רִשְׁרוֹשׁ עוֹבֵר בְּרִצְפִים,
צִיץ חֲרִסִית נושא כוכב.
פְּנִיךְ הַנוֹפְלוֹת לִיאֹר
פְּנֵי הַנוֹפְלוֹת לִפְנִים.
תרבה שם לא תִּהְיֶה
מלבד סִנְטֵר נִמְחָה בְּאֶגְרוֹסִי.

לבסוף. גִּבֵּךְ אֵלֵי. פְּנִיךְ אֵל הַקִּיר.
כְּלוֹת הַלַּל, בַּחֲשֶׁךְ הַמְצָרִי.

פרשים

שני סוסים בשדה המואר לבנה צנקית —
רוכביהם השכויים צומחים מנבם.
שני סוסים בשדה. הפרחקים משלכים ונזרקים.
המנסה לצצם יתגולל ופרסות על סניו.

אין שבים מהדרך הזאת. מאמר.
פרשים אבודים. מי תאר לעצמו
סוסים אדמים ויפים —
צצב דם וכשר.

שני סוסים פוסעים לאטם
 בשדה האפר והלח.
 רוכביהם חרישים וריקים.

שני סוסים פוסעים לאטם
 בארצות הקללה.
 רוכביהם מחזקים וחתומים.

שמש צפה לאט על ראשם
 ארמה וקבדה מתמיד.

שנות השלושים

ימים רבים הייתי מלחמת אנוחים
 ומחציתי יורה אחרונה
 אל קירות המנצחים.

ימים רבים הייתי
 ציר שרזות,
 כל דקסין
 וכל משתין בקיר.

אינני יודע היכן שער השמים
 בגלי לא דרקה
 על סף פתי האלקים.

אם אמנם קים —
 יסלח לי.

ביום בו פרדוני מדמי.
 ביום בו ינתר רק שמי —
 ביום קצרת-העניים האחרונה.